
Kronen

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Kronen", i: *Mindeudgave Digte*, side: 234, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Kronen

Jeg ved et Guld – og Guld er saa forskelligt,
det meste af det ikke meget værd –
men dette Guld er dyrebart og helligt,
for det er Kronen, Danmarks Konge bær.
Ud over Folket fra dets Samlingsmærke
der falder Lys af Straaler bly og stærke.

Og meget skifted i vort gamle Rige.
Hvad godt var før, slog ikke længer til.
Men hvad der vorded, hvad der maatte vige,
vort Hjem vi kendte i dens Straalespil.
Kun eet var uafhængigt af Sæsonen:
hvor Danmark var, var ogsaa altid Kongen.

At Kronen hellig er, vil just betyde,
at den omlejret er af værdig Ro.
Her tør ej Forsvar og Begrunden lyde.
Her gælder det kun eet: at være tro.
Er Kongens Vilje Sennep eller Honning,
min er den og, fordi han er min Konning.

De Folk, der hylder Kronen for – hvor heldigt! –
dens Bærer nu er enig just med dem,
tryk dem tilbage, høfligt og lemfældigt,
men fast, hvergang de vil sig trænge frem.
De tror, dens Guld er det, hvormed der handles.
Skal de staa Skjoldvagt, maa de først forvandles.

Forvandles, saa de lærer Knæ at bøje
i Stedet for at hule Haanden frem
– saa de faar Sans for Glansen fra det høje
og føler sig som Lemmer af et Hjem,
hvor Hjerterne til noget stort er viet,
langt højere end Studeprangeriet.

– Og faldt i Tidens Løb det højst forskelligt,
hvordan han var, den Mand, der bar dens Guld,
stod Kronen fast som noget højt og helligt,
der samlede under sig de Danskes Kuld.
Var Kongen selv en Slyngel eller Daare,
forblev dog den vor Bøn, vort Smil, vor Taare.

Men vort Kuld nu – om vi fik Lov at vælge
til Konge blandt de mere end halvtreds,
der bar vor Krone fra før Ro og Helge,
vi vilde smile: vi er godt tilfreds,
vi hylder ikke Kronen blot, men Manden,
vor Christian valgte vi og ingen-anden.

Ja, med et Hjerte, der slaar dybt bevæget,
vi hellere end hylde takker ham.
Saa jævnt et Stof, saa kongeligt dog præget.
Smukt har han delt vor Sejer, stort vor Skam.
Da Danmark laa med-et i Hvirvelblæsten,
da sad han højt til Hest og blev paa Hesten.

– Du, alle Herrers Herre, du beskære
vor Husbond atter fri at se sin Gaard!
Vor gamle Krones Vogter vil du være
ind i et nyt – og større – Tusindaar,
da Folket vil, som aldrig før, staa fælligt
om, hvad det nu har lært er dyrt og helligt.